

UGRAI REFORMÁTUS HÍRMONDÓ

A Biharugrai Református Egyházközség időszaki kiadványa

Különszám

Megvan az ideje

Megvan az ideje az ölelésnek, és megvan az ideje az öleléstől való tartózkodásnak. (Préd 3:5)

A bölcs Salamon, a Prédikátor könyvében, látszólag pesszimista emberként szólal meg. Megvizsgálja az emberi életet, számba veszi azt, amit örömforrásnak tartunk, és levonja a kijózanító felismerést. Többször is refrénszerűen ismétlődik a gondolat, hogy megannyi tett, amivel az ember fáradozik hiábavaló, nincs semmi haszna a nap alatt. Salamon királynak megadatik az, amiről a legtöbben csak álmodoznak. A semmittevés. Az élet, a vagyon élvezete. És nem tart vissza magától semmit. Mindent kipróbál, megkóstol. A következőkre jut.

Hiábavaló a bölcsesség hajszolása. A bölcs esztelenekkel van körülvéve, és ez a helyzet csak gyarapítja a szenvedését.

Az élvezetekben való elmerülés (részegeskedés, dorbézolás, testi öröme) is értelmetlen. A pillanatnyi öröm, igen nagy fejfájást és bosszúságot eredményez.

A munkába való menekülés sem old meg semmit. Mert bár értéket teremt az ember, ki tudja, megőrzésre méltónak tartja-e majd a jövő nemzedék, vagy lábbal tiporja amiért ősei életüket adták.

Kedves testvérem! Az életed több, mint egy kis fogaskerék, egy hihetetlenül bonyolult gépezetben. Nem egy jelentéktelen kis porszem vagy! De ugyanakkor az élet értelme nem is az, hogy mindent kipróbálva, hedonista módon csak a saját kényelmeddel, élvezetteddel foglalkozz. Életed egy önállóan is értéket hordozó, Isten tökéletes tervébe illeszkedő egység. Ha csak önmagad oldaláról vizsgálod, akkor is fontos, szükséges és hasznos. De igazi jelentőségét akkor láthatod meg, amikor Isten fenséges tervének részleteként is felismered.

Néha tehát, nem azért teszünk dolgokat - vagy éppenséggel nem teszünk meg dolgokat - mert mi így akarjuk, hanem azért, mert annak az ideje jött el.

A közelmúltban kialakult járványügyi helyzet előtt nem igazán tudtam mit kezdeni a Prédikátor könyvében szereplő alapigéhez hasonló gondolatokkal. Azt értettem, hogy ideje van mindennek, amit jónak gondolunk. De, hogy ideje lenne a kövek szétszórásának, a rombolásnak, az ölelésnek, az eldobásnak, a széttépésnek, vagy az öleléstől való tartózkodásnak? De itt és most nagyon is értjük, hogy valóban, lehet szeretni (sőt kell), de megvan az ideje az öleléstől való tartózkodásnak.

Mindannak, amit a Bibliában olvasunk, lehet egyféle olvasata, amikor „magunk vagyunk” annak tanulmányozásával. De gyakran egész más megvilágításba kerül, amint Isten Szentleke vezet bennünket. Egyszerre minden, még a legkülönlegesebb gondolat is, új értelmet nyer.

Tisztelettel és szeretettel: Szabó Árpád Csaba, lelkipásztor.

2020. április 26., Biharugra